

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ DAİRE

TARKAN YAVAŞ v. TÜRKİYE

(Başvuru No. 58210/08)

KARAR

STRASBOURG

18 Eylül 2012

İşbu karar AİHS'nin 44 § 2. maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Şekli düzeltmelere tabi olabilir.

Tarkan Yavaş v. Türkiye davasında,

28 Ağustos 2012 tarihinde,

Başkan

Françoise Tulkens,

Yargıçlar

Danute Jociene,

Dragoljub Popović,

Isabelle Berro-Lefèvre,

Andras Sajó,

Işıl Karakaş,

Guido Raimondi

ve *Daire yazı işleri müdür yardımcısı* Françoise Elens-Passos'un katılımıyla oluşturulan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Dairesi), yapılan gizli müzakereler sonrasında aşağıdaki kararı vermiştir:

USUL

1. Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan (58210/08 no'lu) dava, Türk vatandaşı Tarkan Yavaş'ın ("başvuran") Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne ("AİHM") 23 Ekim 2008 tarihinde, İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin Sözleşme'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvurudan ibarettir.

2. Başvuran, İstanbul'da görev yapan avukat C. Gökdoğan tarafından temsil edilmektedir. Türk Hükümeti ("Hükümet") ise kendi görevlisi tarafından temsil edilmektedir.

3. Başvuran, Sözleşme'nin 3. maddesi uyarınca, polis nezareti altındayken kötü muamele gördüğünü iddia etmektedir. Başvuran ayrıca, ilgili polis memurlarına yönelik soruşturmanın yetersiz olduğu ve kendileri aleyhine açılan ceza yargılamasının halen karara bağlanmamış olduğunu ifade etmiştir. Sözleşme'nin 5. maddesinin 1. ve 3. paragrafları uyarınca başvuran, herhangi bir yasal dayanak olmaksızın yakalandığı ve çok uzun süre polis tarafından gözaltında tutulduğunu iddia etmiştir. Ayrıca, Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. paragrafı çerçevesinde, kendisi aleyhine ceza yargılamasının çok uzun sürdüğü yönünde şikayette bulunmuştur.

4. Başvuru, 20 Ocak 2011 tarihinde Hükümet'e tebliğ edilmiştir. Aynı zamanda, başvurunun kabul edilebilirliği ve esasına ilişkin de hüküm verilmesi kararlaştırılmıştır (29. maddenin 1. paragrafı).

OLAY VE OLGULAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

5. Başvuran 1968 doğumlu olup, İstanbul'da ikamet etmektedir.

6. 12 Kasım 1999 tarihinde, Bilim Araştırma Vakfı adlı bir suç örgütü kurma şüphesi ile yakalanmıştır. Aynı gün, Haseki Araştırma Hastanesinde doktor muayenesinden geçmiştir. Söz konusu muayene sonrasında düzenlenen raporda, vücudunda herhangi bir kötü muamele bulgusuna rastlanmamıştır.

7. Polis tarafından gözaltında tutulduğu 15 Kasım 1999 tarihinde başvuran, tekrar Şişli Etfal Araştırma Hastanesinde doktor muayenesinden geçmiştir. Düzenlenen ikinci raporda da vücudunda herhangi bir kötü muamele bulgusuna rastlanmamıştır.

8. Başvuran, 17 Kasım 1999 tarihinde salıverilmiştir. Salıverilmesinin hemen ardından başvuran, Vakıf Gureba Hastanesi ve Adli Tıp Kurumu olmak üzere, iki farklı kurumda iki defa daha doktor muayenesinden geçmiştir. Her bir muayene sonrasında düzenlenen raporlarda da, vücudunda herhangi bir kötü muamele bulgusuna rastlanmamıştır.

9. İlk üç doktor raporu, başvuran ve aynı suçu işledikleri şüphesiyle yakalanan diğer kişiler hakkında düzenlenmiştir.

A. Başvuran aleyhine yürütülen ceza yargılaması

10. 11 Ocak 2000 tarihinde, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi Cumhuriyet Savcısı, başvuran ve diğer başka kişilerin bir suç örgütü kurdukları ve suç faaliyetinde bulundukları yönünde aynı mahkeme nezdinde bir iddianame hazırlamıştır. Ardından 14 Şubat 2000 tarihinde başvuran, yargılama öncesi tutukluk hali ile cezaevine konulmuştur. Ertesi gün 15 Şubat 2000 tarihinde, Bakırköy Sulh Ceza Mahkemesinde duruşması yapılmış ve tutuksuz yargılanmak üzere salıverilmiştir.

11. 2004 yılında, Anayasa değişikliğinin ardından devlet güvenlik mahkemeleri kaldırılmış ve dava İstanbul Ağır Ceza Mahkemesine devredilmiştir.

12. 9 Mayıs 2008 tarihinde İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi suç örgütü kurma suçunun kovuşturulmasına ilişkin yasal süre zaman aşımına uğradığı için davayı düşürmüştür.

13. 28 Aralık 2009 tarihinde İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi tarafından verilen karar Yargıtay tarafından onaylanmıştır.

B. Polis memurları aleyhine yürütülen ceza yargılaması

14. 2000 yılında belirtilmemiş bir tarihte başvuran, diğerleri ile birlikte, polis nezareti altındayken kötü muamele gördükleri iddiası ile bazı polis memurları hakkında şikayette bulunmuştur. İddialarına göre, testisleri sıkıştırılmış, dövülmüş ve bir sandalyeye kelepçelenerek aşağılanmıştır.

15. 26 Ekim 2001 tarihinde Beyoğlu Cumhuriyet Savcısı kovuşturma açılmamasına karar vermiştir.

16. 21 Kasım 2002 tarihinde Beyoğlu Ağır Ceza Mahkemesi, başvuranın Cumhuriyet Savcısının kararına yaptığı itirazı reddetmiştir.

17. Bununla birlikte, diğer müştekilerin yaptıkları itirazın ardından 5 Mart 2004 tarihinde aynı mahkeme, soruşturma kapsamının genişletilmesine karar vermiş ve Adli Tıp Kurumundan doktor raporlarını talep etmiştir.

18. Ardından 13 Nisan 2005 tarihinde mahkeme, doktor raporları henüz eline ulaşmamış olmasına rağmen, Beyoğlu Cumhuriyet Savcısı tarafından verilen kararı iptal etmiş ve ilgili polis memurları aleyhine ceza yargılaması yürütülmesine karar vermiştir.

19. Buna göre 22 Haziran 2005 tarihinde İstanbul Cumhuriyet Savcısı, sanıklar hakkında daha lehte bir hüküm olduğu düşüncesi ile, eski Ceza Kanununun (765 sayılı Kanun) 243. maddesi 1. paragrafı uyarınca polis memurları hakkında işkence yaptıkları iddiası ile İstanbul Ağır Ceza Mahkemesine iddianamesini sunmuştur.

20. Polis memurları hakkındaki dava sırasında İstanbul Üniversitesi Adli Tıp Bölümü Başkanı tarafından başvuran muayene edilmiştir. 29 Mart 2007 tarihli raporunda bölüm başkanı, Kasım 1999 tarihli gözaltı süresi ve Şubat 2000 tarihli yargılama öncesi tutukluluk hali süresince başvuranın testislerinin sıkıştırıldığı, dövüldüğü, aşağılandığı ve

vücudunda aşırı zorlama yaratan fiziksel hareketleri yapmaya zorlandığı yönünde şikayette bulunduğunu ifade etmiştir. Kasım 1999 tarihinde başvuran hakkında düzenlenmiş olan doktor raporlarını inceledikten sonra, raporlara göre başvuranın vücudunda herhangi bir kötü muamele bulgusuna rastlanmamış olmakla birlikte, hiç bir raporun Sağlık Bakanlığı tarafından belirlenen adli tıp uygulamaları genel ilkelerine uygun şekilde düzenlenmemiş olduklarını belirtmiştir. Bu bağlamda, her bir raporun farklı kişiler hakkında düzenlenmiş olduğu ve muayene sırasında hastaların psikolojik baskı altında olup olmadıkları veya doktorlar tarafından ne tür muayenelerin gerçekleştirildiği konusunda raporda net ifadelerin yer almadığını belirtmiştir. Dolayısıyla, başvuranın polis tarafından gözaltından salıverilmesinin hemen ardından düzenlenen bu raporların, kötü muamele iddiaları için kanıt olarak kullanılamayacağını belirtmiştir.

21. 4 Ağustos 2010 tarihinde Adli Tıp Kurumu, İstanbul Ağır Ceza Mahkemesinin talep etmiş olduğu raporu mahkemeye ibraz etmiştir. Raporda başvuranın menisküsünde 2003 yılında bazı lezyonlar ve sorunların bulunmuş olduğu bilgisi yer almıştır. Ayrıca, başvuranın travma sonrası stres bozukluğu yaşadığı belirtilmiştir. Ancak raporda, bu bulguların 1999 tarihinde başvuranın maruz kaldığını iddia ettiği kötü muamele iddialarından kaynaklanmış olduğu sonucuna varılamayacağı da belirtilmiştir.

22. 25 Mart 2011 tarihinde Adli Tıp Kurumu, mahkemenin talebi üzerine bir başka rapor düzenlemiştir. Bu rapora göre, başvuranın vücudunda herhangi bir bulguya rastlanmadığını belirtilen ilk dört doktor raporu, her biri farklı kişiler hakkında düzenlenmiş olduklarından, açık değildir.

23. İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi nezdinde, davacılar, sanıklar ve tanıkların ifadelerinin alındığı, otuzun üzerinde duruşma gerçekleştirilmiştir. Ayrıca mahkeme, davacıların her birine ilişkin doktor raporlarını ve aynı zamanda yukarıda bahsi geçen bilirkişi raporlarını incelemiştir. Dava halen söz konusu mahkeme nezdinde devam etmektedir.

II. İLGİLİ İÇ HUKUK KURALLARI

24. Kamu memurları tarafından işlenen işkence suçunu düzenleyen eski Ceza Kanununun (765 sayılı Kanun) 243. maddesinin 1. paragrafı aşağıda yer almaktadır:

Madde 243

“Bir kimseye bir suçı itiraf etmesi için işkence eden veya kötü muamelede bulunan veya insanlık dışı veya haysiyet kırıcı muamelelere başvuran kamu görevlilerine, beş yıla kadar hapis ve sürekli veya geçici olarak kamu hizmetlerinden mahrumiyet cezası verilir.”

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

I. SÖZLEŞME’NİN 3. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

25. Başvuran, herhangi özel bir ayrıntıya girmeksizin, polis nezareti altındayken kötü muamele gördüğü iddiası ile başvurmuştur. Ayrıca, polis memurları hakkındaki ceza yargılamasının, kendileri aleyhindeki soruşturmayı etkisiz kılmak amacıyla çok uzun sürdüğünü iddia etmiştir. Başvuran Sözleşme’nin 3. maddesine dayanmaktadır. Sözleşme’nin 3. maddesi şunu öngörmektedir:

“Hiç kimse işkenceye, insanlık dışı ya da onur kırıcı ceza veya işlemlere tabi tutulamaz.”

A. Kabul edilebilirlik hakkında

26. Hükümet, polis memurları aleyhine ceza yargılaması halen yerel mahkemede devam ettiğinden, Sözleşme’nin 35. maddesinin 1. paragrafı uyarınca başvuran tarafından iç hukuk yollarının tüketilmediğini iddia etmiştir. Bu bağlamda AİHM’den söz konusu dava bitene kadar başvuru incelemesini ertelemelerini talep etmiştir.

27. AİHM mevcut davada, başvuranın şikayette bulunduğu polis memurları aleyhine bir ceza yargılamasının yürütülmekte olduğunu dikkate alır. Ancak yargılama, başvuranın polis tarafından gözaltından salıverilmesinden bu yana on iki yıl ve altı ayı aşkın bir süredir halen karara bağlanmamıştır. AİHM, memurlar aleyhine devam eden yargılamanın Sözleşme uyarınca etkili olup olmadığı hususunun, başvuranın şikayetin esası ile yakından ilgili olduğunu yineler. Dolayısıyla Hükümet’in bu husustaki itirazına esas bakımından katılmaktadır (bkz., *Veli Tosun ve Diğerleri v. Türkiye*, no. 62312/00, §§ 39-40, 16 Ocak 2007 ve *Fırat Can v. Türkiye*, no. 6644/08, §§ 33-35, 24 Mayıs 2011).

28. AİHM ayrıca başvurunun, Sözleşme’nin 35. maddesinin 3(a) paragrafı anlamında dayanaktan yoksun olmadığını açıkça kaydetmektedir. AİHM ayrıca hiçbir kabul edilemezlik gerekçesi bulunmadığını tespit etmektedir. Dolayısıyla şikayet kabul edilebilir olarak beyan edilmelidir.

B. Esas hakkında

1. 3. maddenin esası hakkında

29. AİHM, kötü muamele iddialarının uygun kanıtla desteklenmesi gerektiğini hatırlatır. Bu kanıtı değerlendirmek için genelde, “her türlü şüpheden uzak açıklıkta” ispat standardını uygular (bkz., *Talat Tepe v. Türkiye*, no. 31247/96, § 48, 21 Aralık 2004). Ancak bu türden bir ispat, yeterli düzeyde güçlü, açık ve uyumlu çıkarımlar veya aksi ispat edilemeyen benzer olgu karinelerinden çıkarılabilir (bkz., *Labita v. İtalya* [GC], no. 26772/95, § 121, AİHM 2000-IV). Ancak dava konusu olayların, yetkililerin kontrolü altındaki kişiler örneğinde olduğu gibi, tamamen ya da büyük ölçekte yalnızca yetkililerin bilgisi dahilinde olduğu hallerde, bu türden bir kontrol altında gerçekleşen yaralanmalarla ilgili olarak güçlü olgu karineleri ortaya çıkacaktır (bkz., gerekli değişikliklerle birlikte, *Maslova ve Nalbandov v. Rusya*, no. 839/02, § 99, 24 Ocak 2008).

30. Mevcut davada başvuran, sırasıyla yakalandığı gün, gözaltında olduğu süre ve salıverilmesinden sonra olmak üzere, dört doktor muayenesinden geçmiştir. Bu muayeneler sonrasında düzenlenen raporlara göre, başvuranın vücudunda herhangi bir kötü muamele bulgusuna rastlanmamıştır. Bu bağlamda AİHM, söz konusu dört doktor raporunun farklı doktorlar tarafından düzenlenmiş olduğunu dikkate alır. İddia edilen olaylara karışan polis memurları aleyhine yürütülen dava sırasında İstanbul Ağır Ceza Mahkemesine ibraz edilen diğer iki rapora göre, yukarıda bahsi geçen raporlar genel adli tıp uygulamaları ilkelerine uygun değildir. Bununla birlikte AİHM, daha önceki bu raporların, başvuran salıverildikten yıllar sonra, sırasıyla 2007 ve 2011 yıllarında düzenlenmiş oldukları ve dolayısıyla, Kasım 1999 tarihinde düzenlenmiş olan raporların doğruluğunu vurgulamak dışında, başvuranın iddiasını doğrulayacak nitelikte olmadığı görüşündedir. Sonuç olarak, mevcut dava dosyasında, ilk dört rapordaki bulguların sorgulanmasını sağlayacak veya başvuranın iddialarına kanıt gücü kazandıracak nitelikte kesin bir kanıt bulunmamaktadır.

31. Yukarıda belirtilenler ışığında ve başvuranın iddia ettiği olayları ayrıntılı bir şekilde açıklayamaması dikkate alındığında AİHM, başvuranın polis tarafından göz altında tutulduğu sırada kötü muamele görmüş olduğu hususunun, her türlü şüpheden uzak açıklıkta olduğu yönünde bir karar veremez (bkz., diğerleri ile birlikte, *Erişen ve Diğerleri v. Türkiye*, no. 7067/06, § 41, 3 Nisan 2012).

32. AİHM, Sözleşme'nin 3. maddesinin esas bakımından ihlal edilmediği görüşündedir.

2. 3. Maddenin usulü hakkında

33. AİHM, Sözleşme'nin 3. maddesi gereği yetkililerin, “tartışmaya açık” ve “makul şüphe uyandıracak” nitelikte olmaları halinde, kötü muamele iddialarını soruşturmak zorunda olduklarını yineler (bkz., özellikle *Assenov ve Diğerleri v. Bulgaristan*, 28 Ekim 1998, §§ 101-102, *Karar ve Hükümlerin Derlemesi* 1998-VIII).

34. Mevcut davada AİHM, kanıt olmamasından dolayı, iddia ettiği şekliyle başvuranın kötü muamele görmüş olduğunun kanıtlanmamış olduğu görüşündedir. Bununla birlikte, daha önceki davalarda vermiş olduğu kararlarda olduğu gibi, bu durum, Devlet'in soruşturma yürütme yönündeki pozitif yükümlülüğü bağlamında, bu başvurunun 3. madde uyarınca “tartışmaya açık” olmadığı anlamına gelmez (bkz., *Böke ve Kandemir v. Türkiye*, no. 71912/01, 26968/02 ve 36397/03, § 54, 10 Mart 2009). Bu sonuca ulaşırken AİHM özellikle, eski Ceza Kanununun (765 sayılı Kanun) 243. maddesi uyarınca işkence ile suçlanan polis memurları aleyhine yürütülen ceza yargılamasını dikkate almıştır.

35. AİHM, bir soruşturmanın etkili olmasına ilişkin asgari standartlar kapsamında, soruşturmanın bağımsız ve tarafsız ve kamu denetimine açık olması ve yetkili makamların örnek bir özen ve ivedilikle hareket etmeleri gerektiğinin yer aldığını hatırlatır (bkz., diğerleri ile birlikte, *Çelik ve İmret v. Türkiye*, no. 44093/98, § 55, 26 Ekim 2004 ve *Hürriyet Yılmaz v. Türkiye*, no. 17721/02, § 46, 5 Haziran 2007).

36. Mevcut davanın olay ve olguları dikkate alındığında AİHM, başvuranın kötü muamele iddialarına ilişkin soruşturmanın, daha sonra iddia edilen olaylara karışan polis memurlarının kovuşturulmaması kararını veren Beyoğlu Cumhuriyet Savcısı tarafından başlatılmış olduğunu kaydeder. Bu karar 21 Kasım 2002 tarihinde Beyoğlu Ağır Ceza Mahkemesi tarafından onaylanmış olmakla birlikte, kötü muamele gördüklerini iddia eden diğer kişilerden biri tarafından yapılan itirazın ardından, karar aynı mahkeme tarafından iki yıl sonra 13 Nisan 2005 tarihinde iptal edilmiştir. AİHM, polis memurları hakkındaki iddianamenin, başvuranın bu yöndeki şikayetinden beş yıl sonra, İstanbul Cumhuriyet Savcısı tarafından ancak 22 Haziran 2005 tarihinde hazırlanmış olduğu hususunu kaydeder. Memurlar aleyhine ceza yargılaması başlatılana kadar uzun bir süre geçmiş olmakla birlikte AİHM,

İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi nezdindeki davanın yaklaşık yedi yıl daha geçmiş olmasına rağmen, devam etmekte olduğunu dikkate alır.

37. Sonuç olarak AİHM, başvuranın kötü muamele iddiasının özenli bir şekilde ve ivedilikle soruşturulmamış olduğu ve dolayısıyla soruşturmanın etkili olduğunun değerlendirilemeyeceği görüşündedir (bkz., özellikle, *Fırat Can v. Türkiye*, yukarıda atıfta bulunulan, §§ 43-50, *Aysu v. Türkiye*, no. 44021/07, §§ 39-42, 13 Mart 2012). Yukarıda belirtilenler ışığında AİHM, ilgili polis memurları aleyhine ceza yargılamasının henüz karara bağlanmamış olması nedeniyle, Hükümet'in başvuranın iç hukuk yollarını tüketmemiş olduğu yönündeki itirazını reddeder (bkz., *Veli Tosun ve Diğerleri v. Türkiye*, yukarıda atıfta bulunulan, § 60; *Fırat Can v. Türkiye*, yukarıda atıfta bulunulan, § 49).

38. AİHM, usul bakımından Sözleşme'nin 3. maddesinin ihlal edildiği görüşündedir.

II. SÖZLEŞME'NİN 6. MADDESİNİN 1. PARAGRAFİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

39. Başvuran, Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. paragrafı uyarınca hakkındaki ceza yargılamasının “makul süre” gerekliliğine uygun olmadığı yönünde şikayette bulunmuştur.

40. Hükümet, davanın karmaşıklığı, sanık sayısı ve delil toplama güçlüğü gerekçeleriyle, itiraza konu davanın uzun olmasının, Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. paragrafı hükmüne uygun olduğunu belirterek, bu iddiaya itiraz etmiştir.

41. AİHM, başvuranın başkaları ile birlikte yargılandığı itiraza konu davanın, başvuran yakalandığı zaman 12 Kasım 1999 tarihinde başladığı ve İstanbul Ağır Ceza Mahkemesinin davayı düşürme kararının Yargıtay tarafından onaylandığı 28 Aralık 2009 tarihinde sona ermiş olduğunu kaydeder. Dolayısıyla yargılama, on yıl ve bir ay sürmüştür.

42. AİHM, mevcut davadaki hususlara benzer davalarda, sıklıkla Sözleşme'nin 6. maddesi 1. paragrafının ihlal edildiğini tespit etmiş olduğunu belirtir (bkz., diğerleri ile birlikte, *Er v. Türkiye*, no. 21377/04, § 23, 27 Ekim 2009; *Şahap Doğan v. Türkiye*, no. 29361/07, § 39, 27 Mayıs 2010; *Fırat Can v. Türkiye*, yukarıda atıfta bulunulan, § 74; bkz., ayrıca gerekli değişikliklerle, *Frydlender v. Fransa* [GC], no. 30979/96, §§ 42-46, AİHM 2000-VII, *Daneshpayeh v. Türkiye*, no. 21086/04, §§ 26-29, 16 Temmuz 2009). Kendisine ibraz edilmiş olan tüm belgeleri inceleyen AİHM, Hükümet'in kendisini mevcut davada farklı bir sonuca götürecek nitelikte herhangi bir olgu ya da savı ortaya koyamadığı görüşündedir.

Bu husustaki içtihatlarını dikkate alan AİHM, yargılama süresinin çok uzun olduğu ve “makul süre” gerekliliğine uygun olmadığı görüşündedir.

43. Dolayısıyla, başvuran aleyhine ceza yargılamasının çok uzun olduğuna ilişkin olarak Sözleşme’nin 6. maddesinin 1. paragrafı ihlal edilmiştir.

III. SÖZLEŞME’NİN 5. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

44. Başvuran ayrıca, Sözleşme’nin 5. maddesinin 1. ve 3. paragrafları uyarınca, polis tarafından gözaltında tutulduğu beş günlük sürenin hukuka aykırı olduğu ve çok uzun olduğu iddiası ile şikayette bulunmuştur.

45. AİHM başvuranın 17 Kasım 1999 tarihinde gözaltından salıverilmiş olduğunu kaydeder. Aleyhine ceza yargılamasının başlatılmasının ardından 14 Şubat 2000 tarihinde, tutuklu olarak yargılanmak üzere cezaevine konulmuştur. Bununla birlikte, 15 Şubat 2000 tarihinde, bir diğer deyişle AİHM’e başvuruda bulunmadan sekiz yıl önce, tutuksuz yargılanmak üzere salıverilmiştir.

46. Buna göre AİHM, Sözleşme’nin 35. maddesinin 1. ve 4. paragrafları anlamında, altı ay kuralına uygun olmadığı gerekçesiyle, başvurunun kabul edilemez olduğuna karar verir.

IV. SÖZLEŞME’NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

47. Başvuran, maddi ve manevi tazminat olarak 20.000 Euro (EUR) talep etmiştir. Masraf ve gider olarak herhangi bir tutar talep etmemiştir.

48. Hükümet, talep edilen tutarın fazla olduğunu belirterek, talebe itiraz etmiştir.

49. AİHM, tespit edilen ihlaller ile iddia edilen maddi zarar arasında herhangi bir illiyet bağı kuramamış olup, bu talebi reddeder. Tespit edilen ihlallerin özelliklerini dikkate alan ve hakkaniyet esasında karar veren AİHM, başvurana manevi tazminat olarak 16.250 EUR ödenmesine karar verir.

50. AİHM, gecikme faizi oranı olarak Avrupa Merkez Bankası tarafından marjinal kredilere uygulanan faiz oranına üç puan eklemek suretiyle elde edilecek oranın uygun olduğuna karar verir.

BU GEREKÇELERLE MAHKEME OY BİRLİĞİYLE

1. 3. madde uyarınca iç hukuk yollarının tüketilmediği yönündeki Hükümet'in ilk itirazına esas bakımından *katılır* ve başvurunun bu hususunu *reddeder*;
2. 3. madde ve 6. maddenin 1. paragrafı uyarınca yapılan başvurunun kabul edilebilir ve başvurunun kalan kısmının kabul edilemez olduğunu *beyan eder*;
3. Sözleşme'nin 3. maddesinin esas bakımından ihlal edilmediğine *karar verir*;
4. Sözleşme'nin 3. maddesinin usul bakımından ihlal edildiğine *karar verir*;
5. Başvuran aleyhine ceza yargılamasının çok uzun olduğuna ilişkin olarak Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. paragrafının ihlal edildiğine *karar verir*;
6.
 - (a) Davalı Devlet'in başvurana, Sözleşmenin 44. maddesinin 2. paragrafı uyarınca kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, ödeme tarihindeki döviz kuru üzerinden Türk lirasına çevrilmek üzere, 16.250 EUR (on altı bin iki yüz elli Euro) ödemesine,
 - (b) yukarıda bahsi geçen üç aylık sürenin bittiği tarihten itibaren, ödeme gününe kadar, gecikme süresi boyunca, yukarıda belirtilen miktara Avrupa Merkez Bankası tarafından marjinal kredilere uygulanan faiz oranına üç puan eklemek suretiyle elde edilecek oranda basit faiz işletileceğine *karar verir*.
7. Başvuranın adil tazmine ilişkin diğer taleplerini *reddeder*.

İşbu karar İngilizce dilinde tanzim edilmiş ve AİHM İktüzüğünün 77. maddesinin 2. ve 3. paragrafları uyarınca 18 Eylül 2012 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.

Françoise Elens-Passos

Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Françoise Tulkens

Başkan

*Adalet Bakanlığı Uluslararası Hukuk ve Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü İnsan Hakları Daire Başkanlığı tarafından Türkçeye tercüme edilmiş olup, gayri resmi tercümedir.